

Sygn. akt I CZ 86/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia "Niepełnosprawni dla Środowiska E." w W.
przeciwko Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych
w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 listopada 2014 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 26
czerwca 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 26 czerwca 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda Stowarzyszenia „Niepełnosprawni dla Środowiska E.” w W. od wyroku tego Sądu z 9 października 2013 r., bowiem uznał, że skarga nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych dla tego środka zaskarżenia w art. 398⁴ § 1 k.p.c., to jest nie zawiera prawidłowo zredagowanego wniosku zaskarżenia.

W zażaleniu na to postanowienie powód wnosił o uchylenie postanowienia z 26 czerwca 2014 r. w całości i nadanie biegu skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o wysokim stopniu sformalizowania. Przewidziany w art. 87¹ k.p.c. przymus adwokacko-radcowski wymagany przy wnoszeniu skargi kasacyjnej ma zapewnić należyte jej sformułowanie, by spełniała wymagania konstrukcyjne przewidziane w art. 398⁴ § 1 k.p.c., na które składa się także obowiązek podania, czy orzeczenie sądu drugiej instancji zostało zaskarżone w całości, czy w części (art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.). Odrębnym elementem skargi są natomiast jej podstawy (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), o których mowa w art. 398³ § 1 k.p.c., w tym naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Oznaczenie orzeczenia sądu drugiej instancji polega na wskazaniu sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, jego sygnatury, daty wydania, nazwisk stron postępowania i przedmiotu sprawy. Z kolei oznaczenie zakresu zaskarżenia następuje poprzez podanie czy orzeczenie zaskarżone jest w części, czy też w całości. Wskazanie zakresu zaskarżenia jest niezbędne do określenia granic rozpoznania kasacyjnego. Z tego powodu, jak też z uwagi na charakter postępowania kasacyjnego i stopień jego sformalizowania, nie jest dopuszczalna wykładnia zakresu zaskarżenia i jego kierunków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59). Skarżący musi zatem wyraźnie i jasno wskazać, czy zaskarża cały wyrok, czy tylko jego część oraz - odpowiednio do zakresu zaskarżenia i w zgodności z nim - sformułować wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę całości lub określonej ściśle części zaskarżonego orzeczenia.

Ustawodawca nie określił, w którym konkretnie miejscu skargi kasacyjnej należy określić granice i wnioski zaskarżenia. Powód w niniejszej sprawie niewątpliwie na wstępie pisma określił wartość przedmiotu zaskarżenia (s. 1 skargi kasacyjnej) i podał, że wynosi ona 267.750,56 zł. To stwierdzenie jest informacją o granicach zaskarżenia wyroku wydanego w sprawie o zapłatę. Niezależnie jednak od powyższego, na stronie 1 skargi powód stwierdził, że zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego z 9 października 2013 r. w tej części, w której oddalono apelację powoda w całości, precyzując dodatkowo, iż zaskarżenie dotyczy pkt 1 wyroku - oddalenia w całości apelacji powoda złożonej w zakresie pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w W. z 29 czerwca 2012 r. oraz konsekwentnie - pkt 2 w zakresie nieuwzględnienia kosztów postępowania od pozwanego na rzecz powoda. Granice zaskarżenia orzeczenia zostały zatem przez powoda określone wyraźnie.

Sformułowany przez powoda wniosek zaskarżenia (s. 4 i s. 16 skargi kasacyjnej) zmierza do uzyskania uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części lub jego uchylenia w tych granicach i orzeczenia co do istoty sprawy. Wnioskiem tym Sąd Najwyższy przy orzekaniu nie jest związany (odmiennie niż wyznaczonymi przez skarżącego granicami zaskarżenia), a jego brzmienie - oceniane w powiązaniu z granicami zaskarżenia - jest dostateczne dla rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Nie miał zatem racji Sąd Apelacyjny, o ile zarzucił powodowi, że wniesiona przez niego skarga kasacyjna jest dotknięta brakami konstrukcyjnymi, które uniemożliwiłyby jej rozpoznanie, o ile zostałyby przyjęte do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.